

Postagalambsport

A MAGYAR POSTAGALAMB SPORTSZÖVETSÉG LAPJA
LXXI. ÉVFOLYAM

2026. SZEPTEMBER

HU-2025-M-200699 H

Hivatalos eredmények - Nemzeti Rostock - Rostock (Nemzeti) (2026.07.25) - galambonként -

#	Nev.	Tenyésztő / Csapat	Galamb	Érkezés	Sebesség	Távolság [km]	Dúc helyezés	Egyesület	Koeff.	Pontok
1	6	Élő Szilveszter Csapat 1	HU-2025-M-200699	19:02:23	1 007,85	803.639	1/16	F13	0.696	100

Ilyen volt a Családi Nap

Családi nap Vácott: együtt ünnepeltek a postagalambászok

Igazi közösségi élménnyé vált az idei postagalambász családi nap, amely a nagy nyári meleg ellenére is sok sporttársat, családtagot és érdeklődőt vonzott. A hőség ugyan próbára tette a résztvevőket, de a jó hangulatot ez sem tudta megtörni: már a délelőtti óráktól benépesült a rendezvény helyszíne.

A családi nap legfontosabb célja ezúttal is az volt, hogy a versenyszezon és a hétköznapi teendők mellett legyen alkalom kötetlenebb körülmények között találkozni. A dúcok, versenyek és galambok természetesen most is állandó beszédtemát jelentettek, de ezen a napon elsősorban a közösség és a családoké volt a főszerep.

Az esemény vendége volt Krzysztof

Kawaler, a Lengyel Postagalamb Sportszövetség elnöke, az FCI Sportbizottságának elnöke és felesége Edita Kawaler.

Külön színt vitt a programba a főzőverseny, amely idén is nagy sikert aratott. A csapatok lelkesen készítették ételüket, miközben természetesen a jókedvű rivalizálás sem maradhatott el. Finom fogások, remek illatok és baráti beszélgetések kísérték a főzést, a végeredmény pedig bebizonyította: a postagalambászok nemcsak a dúc körül, hanem a bogrács mellett is otthonosan mozognak.

A nagy meleg ellenére öröm volt látni, hogy ilyen sokan eljöttek, és együtt töltötték velünk ezt a napot. Régi ismerősök találkoztak újra, új kapcsolatok születtek,

és bőven akadt idő az elmúlt versenyek, eredmények és persze a galambok megvitatására is.

Egy ilyen rendezvény ismét megmutatta, hogy a postagalambsport jóval többről szól, mint eredményekről, helyezésekről és kilométerekről. Egy közösség is összetartozik mögötte, amelynek erejét az ilyen alkalmakon lehet igazán megtapasztalni.

Köszönjük mindenkinek, aki a hőség ellenére velünk tartott, a főzőcsapatoknak a finom ételeket, a szervezőknek és segítőknek pedig azt a munkát, amellyel hozzájárultak a rendezvény sikeréhez.

Reméljük, mindenki szép emlékekkel tért haza, és jövőre ismét legalább ilyen sokan találkozunk a postagalambász családi napon!

Nézzé meg az eseményen készült videónkat!

A postagalambok királyai között Horváth István galambja olimpiai 3. helyezést ért el

Egy olimpiai dobogó a postagalambsportban olyan eredmény, amely mögött nem csupán egy kivételes galamb teljesítménye áll. Évtizedek tenyésztői munkája, tapasztalata, tudatos szelekciója és rengeteg versenykilométer vezet el odáig, hogy egy galamb a világ élmezőnyébe kerüljön.

Horváth István számára ezt az élményt a HU-2023-29-14530, vagy ahogyan ő nevezi, a 30-as hozta el. A kivételes galamb a

Sport I kategóriában olimpiai 3. helyezést ért el, ráadásul olyan hosszú távú versenyeken bizonyított, ahol a hőség, a távolság és az alacsonyabb repülési sebesség különösen komoly próbatételt jelentett.

Horváth Istvánt az olimpiai sikerről, a 30-as történetéről, tenyésztési hátteréről és több mint négy évtizedes galambászpályafutásáról kérdeztük.

– Mit jelent Önnek, hogy a HU-2023-29-14530 számú galambja a Sport I kategóriában olimpiai 3. helyezést ért el? Hogyan élte meg, amikor kiderült, hogy ilyen előkelő helyen végzett?

– Kimondhatatlan örömet okozott számomra ez az eredmény. Aki ezt eléri, elérkezett oda, amiért a postagalambjainkat tenyésztjük. Ők a postagalambok királyai, és hatalmas tisztelet övezi őket.

A 30-as egy óriási, kimagasló egyéniség. Nála nem volt kérdés: ha versenyzett, mindenáron győzni akart. Top 10-es eredményeinek aránya 1,13 százalék. Az olimpiai 3. helyezéshöz szükséges három legeredményesebb versenyútját 1200 méter/perc alatti sebességű, nagy melegben rendezett versenyeken teljesítette. Számomra ez jelenti az igazi pluszt, hiszen ilyen körülmények között nem adják ingyen a díjakat.

A három kiemelkedő eredménye:

Brandenburg – 618 km
2553 galamb, 1184 m/perc
– 3. hely

Magdeburg – 646 km
4621 galamb, Dunántúl, 1137 m/perc – 5. hely

Magdeburg – 646 km
1651 galamb, 1168 m/perc
– 14. hely

Ezek az eredmények kerületi szinten 2., 1. és 1. helyezést jelentettek.

A 30-as teljesítményének nagyságát azonban nem kizárólag az olimpiai bronz mutatja. Horváth István galambja a nemzetközi mezőnyben is letette a névjegyet.

– A 30-as a világ legjobb galambjai között hosszú táv kategóriában a hatodik helyezést is magáénak tudhatja.

– Sporttársaimtól értesültem először az elért kimagasló eredményről. Itt ragadom meg az alkalmat, hogy minden sporttársamnak

"OLIMPIK 30"

2023-29-14530 KH

Dortmund 2026.

Sport I. kategória III. hely.

Világ legjobb galambja
hosszú táv VI.

megköszönjem azt a sok gratulációt és jókívánságot, amelyet felém és a galambom felé kifejeztek. Kívánom nekik, hogy hasonlóan jó eredményt érjenek el, és éljék át azt, amit akkor én éreztem. Jó érzés volt, hogy velem együtt örültek ennek az eredménynek.

Egy olimpiai galamb esetében óhatatlanul felmerül a kérdés: mikor veszi észre a tenyésztő, hogy valami különleges van a kezében? A 30-as már fiatalon jelezte, hogy nem hétköznapi versenyző.

– Mit érdemes tudni erről a galambról? Milyen származású, milyen tulajdonságai vannak, és mikor figyelt fel először arra, hogy az

átlagosnál komolyabb teljesítményre lehet képes?

– A 30-as rendkívüli egyéniség, nagy intelligenciával, és talán a legjobb tulajdonsága a hatalmas regenerálódóképessége. Még mielőtt ezeket a hosszú távú eredményeit elérte volna, repült kerületi 7. és 8. helyezést is. Majd Dessauból, egy esős versenyen csak másnap érkezett haza. Ezek után viszont már nem hibázott.

Már egyévesen is kimagaslott az állományomból. Abban a versenyévben talán a magdeburgi volt az egyik legnehezebb verseny: nagy melegben és déli szélben, 935 méter/perces sebességgel a 29–61

Tagszövetségben 21. helyezést ért el. Egyévesen kilencszer szerepelt a díjlistán.

A kivételes képességek mögött komoly genetikai háttér húzódik. Horváth István tenyésztői munkájában olyan vérvonal is tovább él, amelynek története több mint három évtizedre nyúlik vissza.

Származását tekintve nagy pedigrével rendelkezik. Még 1992-ben volt egy szuper galambom, amely ugyanúgy részt vett volna az olimpián, de a szövetség nem vett részt azon a Kanári-szigeteken rendezett megmérettetésen.

Ez a szupersztár a 9192-90-5452 Kh volt, Magyarország standard- és ászgalambja. Több kerületi díjat szerzett, Lipcséből pedig 15 ezer galamb közül 4. országos díjat ért el. Egy Symons hímből és a híres Jos x Ritye pár egyik lányának keresztezéséből kelt. Leszármazottai között sok champion és díjas galamb szerepel.

Az utódok sorában találjuk a 30-as apját is. Ő egy Peter van de Merwe x Schaerlaeckens hímből és egy Carlo van Rompaey – Prima Dora, Hattrick – tojó párosításából költötte az „OLIMPIK 30”-at. Ebből a keresztezésből rendkívüli ellenálló képességű galambok születtek.

Megemlítem a HU-2023-29-14550 hímet is, amely a 30-as testvére. Kétévesen kerületi és általános champion lett, három év alatt pedig 10 800 díjkilométert repült.

"A Symons"

19-D-504352

30-as,50-es, egyéves Apja

"50-es"
2023-29-14550 KtaH
Kerületi hosszú távú, és
általános sampion.
3 év 10800 díjkm átlag 10
%-ban

A család regenerálódóképességét ő is hordozza.

Az utolsó magdeburgi versenyünkön a legjobb nyolc százalékban helyezett, majd egy héttel később következett a Nemzeti Rostock, ahol 1437 galambból országos 36. helyezést ért el. Csapatban a galambjaim a 16. helyen végeztek.

Az idei évben az említett pár egyik gyermeke a legjobb egyéves galambom, de ebben a familiában sok galamb megüti az általam elvárt szintet.

A genetika azonban önmagában nem elegendő. Egy több mint száz kilométeres verseny komoly fizikai megterhelést jelent, és különösen nagy jelentősége van annak, milyen állapotban indul útnak a

galamb, illetve hogyan regenerálódik két verseny között.

– A Sport I kategóriában az 500 kilométer feletti versenyeken nyújtott teljesítmény számít. Hogyan készült a galamb ezekre a hosszú távokra, és milyen edzés, takarmányozás, illetve gondozás áll az eredmény mögött?

– Galambászpályafutásom során mindig a hosszú táv volt az, amelyre a legnagyobb hangsúlyt fektettem. Sok galamb meg tudja repülni ezeket a távokat, viszont nagyon kevés képes arra, hogy nehéz körülmények között többször is kiemelkedően teljesítsen.

A felkészítésüknél sokat lehet tenni a jó eredmények érdekében. Az első és nagyon fontos feladat a

"JOS"
6292-90-5452 KH
Symons X Jos x Ritye

megérkező galamb szervezetéből a salakanyagok eltávolítása, valamint kevés, de jó minőségű takarmány és elektrolit biztosítása. A gyorsan regenerálódó galamb még a verseny napján sem eszik sokat.

A takarmány összetételével és mennyiségével lehet időzíteni a formát. Az olajos és energiamagvak arányát a hét végéig emelem a keverékben, de legfeljebb péntek reggelig. Hétvégén diétás magkeveréket kapnak. Az adagolás nagyon lényeges, az étváagnak végig meg kell maradnia.

Az aprómagok szerepe inkább a középtávú versenyeken érvényesül. Jó dolog a galambokat a mogyoróra is rászoktatni, mert az utak előrehaladtával, illetve nagy melegben előfordul, hogy elmegy az étvágyuk. A mogyorót ilyenkor is elfogadják, így nem esik vissza a kondíciójuk.

A trichomonász és más elősködők ellen a versenyszezonzban is folyamatosan védekezem, és ugyanez vonatkozik a felső légúti kezelésekre is.

A 30-as olimpiai sikere mögött több mint negyven év tapasztalata áll. Horváth István története 1980-ban kezdődött, az első igazán komoly visszaigazolásra pedig mindössze egy évet kellett várnia.

– Egy olimpiai dobogós eredmény mögött bizonyára nem egyetlen jó verseny, hanem hosszú évek tapasztalata is áll. Ön mióta galambászik,

"H.Broder Joy x Prima Dora"
19-D-518637
30-as, 50-es, egyéves anyja

hogyan kezdődött a kapcsolata a postagalambsporttal, és kik vagy mik voltak a legnagyobb hatással a pályájára?

– 1980-ban lettem tagja a Postagalambsport Szövetségnek, majd egy ideig szüneteltettem a tagságomat. Galambtartó lettem, majd újra galambász.

Években a Nyugat-Pannónia Versenykerületben hosszú távú bajnok voltam. Álltam a dobogó mindegyik fokán rövid-, közép-,

hosszú távú és általános bajnokságokban is.

Talán a legnagyobb lökést az adta, hogy 1981-ben, kezdő galambászként megnyertem Kapuvár első kerületi bajnoki címét, a Kerületi Fiatalok Bajnokságát. Ez az eredmény nyitotta meg az utat egy hosszú galambászpályafutás előtt.

Az olimpiai dobogó olyan mérföldkő, amely egy teljes tenyésztői pályafutást visszaigazolhat. Horváth István számára azonban az eredmény nem lezárást jelent. A

30-as és családjának teljesítménye azt mutatja számára, hogy az elmúlt évek tenyésztői munkájával sikerült olyan törzset kialakítania, amelyre a következő években is lehet építeni.

– Mit jelent ez az olimpiai 3. hely a jövőre nézve? Milyen tervei vannak ezzel a galambbal, illetve milyen célokat szeretne még elérni a postagalambsportban?

– A jövőre nézve bizakodó vagyok, mert az általam most létrehozott törzs minden tekintetben megfelel a magas színvonalú postagalambok tenyésztéséhez szükséges elvárásoknak. A meglévő idegen vérvonalú galambok megfelelő kombinációja határozza meg a további fejlődést.

Szeretnék még néhány jó eredményt elérni, de ehhez jóban kellene lennem „Szel Kálmán úrral”. Ő dönti el, hogy hol lesz a kerületi bajnok, és hol repül az első díjat. Az idei év ebből a szempontból Kapuvár számára katasztrofális eredményt hozott. Az 1500 méter/perc feletti hátszelek miatt, szélső egyesületként mélyen a statisztikák alatt teljesítettünk.

Az olimpiai dobogó már a legmagasabb szint, és én ezt megélhettem. Ugyanakkor aggódom a jövőért. Arra gondolok, hogy például az én fiam, aki szintén galambász, el tudja-e majd érni ugyanezt.

Egyre csökken a tagságunk, miközben az olimpiai helyezéseknél a minél alacsonyabb koefficiens számít, ennek értékét pedig az induló galambok száma is meghatározza. Reménykedem abban, hogy ez a csökkenés megáll, és akkor Magyarországon ez a nemes sport újra felvirágozhat.

Furucz Anita

www.postgalamb.hu

Ad Schaerlaeckens: Témáról témára

Ingatag tézisek

Néha – főként kezdőktől – azt hallani, hogy a postagalambsportban rengeteg, egymástól eltérő véleménnyel találkozunk az ember. Azon is csodálkozunk, hogy még az állatorvosok is olykor ellentmondanak egymásnak.

– Mindenképpen oltani kell herpeszvírus ellen – mondja az egyik.

– Ne tegye! Utána szinte garantált a betegség kitörése – állítja egy másik.

– Paratífusz ellen ne vakcinázzon – tanácsolja az egyik –, legfeljebb kétszer.

– A legjobb évente kétszer – mondja a többség.

És még számtalan példát lehetne felsorolni. Ez tulajdonképpen nem is meglepő, hiszen a „galambállatorvosok” tudása elsősorban tudományos ismereteken és tapasztalatokon alapul – akárcsak a szarvasmarhák foglalkozó állatorvosoké. Az állatorvosi képzésben a galambokról alig, vagy egyáltalán nem esik szó.

Ezért célszerű leginkább olyan „galambos tapasztalattal” rendelkező állatorvosokra hallgatni, akik maguk is versenyeznek galambokkal, vagy sok jó dúc állományát gondozzák.

Ám még közöttük sincs mindig egyetértés. Egyes állatorvosok példá-

ul elektrolit adását javasolják a verseny után, hogy pótolják a folyadékvesztést, míg egy másik, szintén sok követővel rendelkező állatorvos ezt ostobaságnak és pénzkidobásnak tartja.

Más vélemény

Ez utóbbi azt hangsúlyozza, hogy a galambok folyadékvesztése egészen más, mint az embereké vagy az emlőállatoké. Azok izzadással veszítanak folyadékot, míg a galamboknál ez a be- és kilégzés során történik.

Véleménye szerint ezért nem lehet összefüggés az elektrolitok adagolása és a teljesítmény között. Sőt, ha hosszabb időn keresztül adunk elektrolitot, az akár káros is lehet.

– És mi a helyzet a verseny előtti adagolással? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte az állatorvos. – Kétséges.

Meglepett, hogy ezt hallom tőle. De vajon nem Szókratész tartotta-e a kételkedő „gondolkodókat” a legjobbaknak? Gyakran éppen azok a legrokonszenvesebb szakemberek és tudósok – köztük állatorvosok –, akik képesek azt mondani a galambokról: „Nem tudom.”

Hogy az említett állatorvosnak igaz van-e, nem tudom.

Azt viszont tudom, hogy egy meleg időben megrendezett verseny után nehezen tudnám rávenni magam arra, hogy ne adjak elektrolitot. Ugyancsak ismerem ennek kedvező hatását a vízszerű ürülékkel járó fészekbetegségnél. Az állatorvos azonban olyan magabiztosan beszélt, hogy megkérdeztem, kíváncsi-e a véleményemre egy másik, vitatott témában.

– Halljuk! – mondta.

Paratífusz

Tudni kell, hogy az elmúlt évszázadban minden ősszel Altabactin-kúrát alkalmaztam. Egyszerűen azért, hogy a paratífusszal kapcsolatban semmilyen kockázatot ne vállaljak. Akkoriban ez még szabadon megvásárolható készítmény volt, és nagyon elégedett voltam vele. Soha nem ismertem más gyógyszert, amely ilyen gyorsan és ennyire látványosan javította volna a galambok állapotát.

2025-ben ismét megoszlottak a vélemények a paratífusz kezeléséről – az éltényesztők és az állatorvosok körében egyaránt.

Az én „tanácsadóm” így fogalmazott:

– A lényeg az, hogy a galamboknak nincs gazdasági értékük.

Ha Hollandiában még mindig lenne 250 000 galambkedvelő, mint egykor, a tudósok sokkal nagyobb érdeklődést mutatnának. Már csak azért is, hogy csörögjenek a pénztárgépek.

Amit jelenleg hallunk, többnyire tapasztalatokon, nem pedig tudományos bizonyítékokon alapuló vélemény.

Az én elképzelésem az, hogy a paratífusz kitörésekor a bizonyítottan beteg galambokat lehetőség szerint el kell távolítani, a többit pedig kezelni kell. Miért „lehetőség szerint”? Mert nem minden fertőzött galamb egyforma. Némelyik meggyógyul, és a kezelés után még jó eredményeket is elér. Véleményem szerint teljes képtelenség beoltani őket azért, hogy – ahogyan olykor olvasni lehet – valamiféle „boosterhatást” érzünk el.

Eddig az állatorvos, akinek hozzáértőnek kellene lennie. De vajon ez csupán „az ő igazsága”, vagy maga „az igazság”? Ráadásul az elmélet és a gyakorlat is gyakran ellentmond egymásnak.

Fordítva

Az ellenszeles, egynapos hosszútávú versenyeket sokáig a hímek felségterületének tartották, míg a tojókról azt gondolták, hogy változékony időjárásban, fiatalgalambként és többnapos versenyeken jobban érvényesülnek. Évekig ez volt az általánosan elfogadott nézet. Azóta azonban megváltozott a helyzet.

Sokkal inkább az a meglepő, hogy napjainkban a tojók szinte minden versenykategóriában egyre inkább átveszik a vezető szerepet.

Sok mai nagymesternél a következő forgatókönyv figyelhető meg: klasszikus özvegységi rendszerrel kezdték a rövidtávot. Ezután következett a középtáv, majd ugyanez a totál özvegységi módszerrel.

Amikor a tojók fölénye egyre inkább általánossá vált, sokan úgy döntöttek, hogy több energiát nem fordítanak a hímekre, és már csak tojókkal, illetve az otthon maradó párjaikkal versenyeznek.

A valóság

A tojók még annál is jobban teljesítenek, mint azt az eredmények alapján feltételezhetnénk, hiszen továbbra is több hímeket kosaraznak. Legalábbis Hollandia déli részén és Belgiumban.

Ott azonban szintén változik a helyzet. Az a régi szokás, hogy sok kosarat készítenek elő a hímeknek és csak néhány – maradék – kosarat a tojóknak, lassan eltűnik.

Egyre inkább kialakul az egyensúly, és nem lepne meg, ha egyszer olyan időszak következne, amikor éppen fordított lenne a helyzet.

Belgiumban éveken át külön értékelés készült a tojók számára, hogy megvédjék a „gyenge nemet” a hímek fölényétől.

Ez a külön értékelés egyre inkább azért tűnt el, mert felmerült a kérdés: ki védi meg a hímeket az erős tojótól?

Feltételezem, hogy az olyan „tojóspecialisták”, mint Willy Daniels, Luc Van Mechelen, Rik Cools, Gaston Van den Wouwer – M. Weyns –, Geerinckx, Roodhooft, Derwa és sokan mások csak mosolyognának azon, hogy a konkurencia továbbra is kizárólag hímekkel versenyez.

A De Duif magazinban egy tartományi győztesről ezt olvastam:

– És az volt a meglepő, hogy egy tojóról volt szó!

Meglepő? Fél évszázaddal ezelőtt talán. Ma inkább természetes.

Dúcok

A dúcokról is sokféle nézet létezik. Sok német tenyésztő meg van győződve arról, hogy a szellőzést drága elszívóberendezésekkel kell szabályozni. Mások pedig – hozzáértők vagy állítólagos hozzáértők – beülnek a dúcba, hogy megvizsgálják, megfelelő-e a levegőzés, vagy szükség esetén tanácsokat adnak.

Régi könyvek szerint a magas nyeregtes, leginkább téglából készült dúc a legjobb, míg az Eternit hullámlemez tartották a legrosszabb tetőfedésnek. Aki követi az írásaimat, ismeri az álláspontomat.

A dúcnak jónak kell lennie, pont. A gyakorlat azonban azt mutatja, hogy sokféleképpen lehet jó.

Jó lehet akár – vagy éppen – a hullámlemez tetővel ellátott dúc is. Hogy valóban jó-e, azt a galambok mutatják meg. Én magam olyan sok mindent láttam már, hogy alig hiszek bármiben. Még az elkülönítés hasznában sem – pedig ezt évtizedeken keresztül szinte szentírásnak tekintették.

...és itt is eltérnek a vélemények

Egy másik dogma szerint az ígéretes fiatalokat idejében bent kell tartani a dúcban, hogy ne terheljük túl őket. A mai postagalambsportban azonban évről évre olyan tojók győznek, amelyek fiatalgalambként már komoly versenyprogramot teljesítettek. Ami ma érvényes, holnapra elavulhat.

A takarmányozás is ilyen kérdés. A néhai Dirk Van Dijck azt mondta: „Az árpa aranyat ér.” Mások – szintén nagy bajnokok – méregnek tartják.

Néhányan akkor is kételkedtek, amikor azt írtam, hogy a váratlan élrepülések nem szembeszélben, hanem hátszélben születnek. Ennek köze van ahhoz, hogy a galambok különböző magasságokban repülnek, tehát az eltérő légköri viszonyokhoz. A meteorológusok tudják, milyen óriási eltérések lehetnek a légáramlások között.

Szerencse, ha egy galamb kedvező magasságba kerül, vagy ez a jó galamb tulajdonsága? Fogalmam sincs. És ha már a jó galambokról beszélünk: napjainkban Hollandiában kell keresnünk őket?

Kaiernak nincs kifogása ez ellen. Vagy inkább azt kellene mondanom:

már nincs?

Bas Verkerknél, Hollandia legjobb tenyésztőjénél alig találni „belgát” a származási lapokon, míg ugyancsak eredményes szomszédjánál már igen. Talán ez is olyan igazság, amely valahol középen helyezkedik el?

Milyen elégedett volt M sporttárs! Galambjai fantasztikus állapotban voltak, és ezt bizonyítandó videót küldött nekem arról, ahogyan magasan a dúc fölött tréningeznek. Minden alkalommal legalább fél órán át.

Arra gondoltam, megmondom neki a véleményemet, de nem akartam elrontani a kedvét. Hiszen ezek a galambok már túl jól edzettek – tartottam tőle.

És milyen kár érte: pontosan ez történt. Már az első verseny is katasztrofális lett.

– Hogyan történhetett ez olyan galambokkal, amelyek ennyire jól tréningeztek?

Tréning

Nos, az valójában nem volt megfelelő tréning. Amikor beléptek a dúcba, a galambok nyaka szinte kétszer olyan hosszú lett. Mereven álltak, és hatalmas zajjal rohantak kifelé. Olyannyira, hogy az ember attól tartott, megsérülnek. Nem is kellett kizavarni őket, hiszen ez mindig biztos jel.

Ha az ember ezután megfordul, már nem szabad látnia őket. Nem követhetnek, hanem egyenes vonalban, távoli célpont felé kell elindulniuk, majd csoportokban visszatérniük.

Ha együtt maradnak, felvonhatjuk a szemöldökünket. Ha ezután még nyugodtan le is ülnek a tetőre, akkor el kell gondolkodnunk. A jó formában lévő galambok nem ülnek mozdulatlanul – sem az öregek, sem a fiatalok.

Teli vályú

Egyre több tenyésztő tér át a „teli vályús” etetésre, ahogyan azt néhány „nagyagyú” is alkalmazza. Csakhogy nem mindenki jár el ugyanúgy. Ennek előfeltétele, hogy a következő etetésre minden takarmány elfogyjon.

És még utánatölteni is? A bajnokok szerint akkor már nem „teli vályús” rendszerről beszélünk, hiszen a galambok gyomrának üresnek kell lennie.

A galamboknak is van ízlésük: ha mindig áll előttük takarmány, azt fogyasztják el, ami a legjobban ízlik nekik. Ez pedig százszázalékos bizton-

sággal nem az árpa.

Vajon az emberi és az állati szervezet mindig pontosan megmondja, mire van szüksége? Ha így lenne, a szupermarketben bevásárolhatnánk csupa csokoládéból – csak közben egyre nagyobb ruhaméretekre lenne szükségünk.

„Utaztatás”

Túl sokan utaztatják a galambjaikat – néhányan szinte kényszeresen, majd nem mindennap.

Az első, talán még a második tréning alkalmával is hozhat ez eredményt, de nem jó módszer, mert később biztosan jelentkezik a negatív következménye. Minden alkalommal valamivel messzebbre kellene vinni őket, mintha útközben tájékozódási pontokat kellene megtanulniuk – logikusnak tűnik, de ez nem valódi tréning.

Az öreg galamboknál az „utaztatásnak” kevés jelentősége van, a fiataloknál annál több. Kezdjük közlőrl, majd amikor nagyjából tíz kilométerhez érünk, eljutunk egyfajta fordulóponthoz. Ilyenkor a galamboknak előttünk kell hazaérniük. Ha ez nem sikerül, a következő alkalommal ugyanarról a távolságról kell őket felengedni. Szükség esetén még egyszer, esetleg négyszer is.

Leszoktatás

Korábban sok kapcsolatot tartottam fenn a raveli Dilen pékkel. Ő az idősebb generációhoz tartozott, és kiválóan versenyzett rövidtávon.

Egészen sajátos módon szelektált. Minden verseny után felírta, hogy az egyes galambok mennyit nyertek pénzdíjban. Azoknak, amelyeknél az szerepelt, hogy „nevezési díj mínusz nyeremény”, távoznuk kellett.

A trichomoniázistól is egyéni módszerrel szabadította meg galambjait:

– Előlről öt centiméterrel megrövidíteni – mondta.

Egy alkalommal, még a szezon kezdete előtt, összetalálkozott akkori egyesületünk elnökével, és kihívóan megkérdezte:

– Na, vajon Ad Schaerlaeckens idén is tudja tartani magát?

Az elnök így felelt:

– Ebben az évben sikerülni fog neki, majd meglátod.

Amikor ezt meghallottam, azt mondtam:

– Kár érte, de rosszul fog rajtolni.

A kezdés végül még a rossznál is rosszabb lett.

Dilen pék megdöbbsent:

– Honnan tudhattad? Hiszen nem is láttad a galambjait!

A magyarázat egyszerű volt: az elnök elárult valamit. Amikor a fiatalokat leválasztotta, még egyetlen tojót sem tett félre a következő körre. Ilyenkor az ember egyszerűen tudja, mi várható.

Klubverseny

Sok éven keresztül jó kapcsolatot ápoltam a Leytens fivérekkel is. Két galambjuk volt tőlem. Az egyikből született a „világbajnok” – egynapos hosszútáv –, a másiból pedig az első olimpiai galambjuk rövidtávon. Ezeket Rinus van Gastel roosendaali, felülmúlhatatlan galambjaival keresztették.

Cor ismét megdicsért:

– Igen, de az csak egyesületi verseny volt. Azt is számíto?

Nem válaszoltam, mert az ilyesmit néha a legfontosabbnak tartom – mégpedig két okból. Először is, nem minden egyesület egyforma. Ezt főként Gouda és Bevel térségében tudják. Egy egyesületi harmadik díj Bevelben egykor országos szinten is harmadik díjnak felelt meg.

És van még valami.

Ezen a tavaszon a változó szélviszonyok különös helyzeteket teremtettek. Akárcsak Brabantban és Hollandiában. A quiévraini versenyen keleti szél fújt, ezért a győztesnek a keleti oldalon kellett lennie. A nyugati oldalon 1880 galambból 900-at előbb „regisztráltak”, mint az első keleti oldali galambot. Ezen a versenyen ráadásul egy hivatásos dúc a nyugati oldal díjainak egynegyedét – a 100-ból 25-öt – megszerezte. Kis egyesületében egy sem maradt másnak!

Oudtorpban, nyugatabbra, az aznapi versenyt már befejezettnek tekintették volna, miközben a hivatalos értékelésben még 8000 díjat kellett kiosztani.

Természetellenes, ha az összes egyesületi eredményt egyetlen ranglistába összesítik, különösen akkor, ha közös feleresztésre kerül sor.

Egyszer egy hollandiai számítógépes klub két feleresztés eredményéből még „kerületi ranglistát” is készített, miközben a két start között negyedóra különbség volt. Ennek semmilyen valós értéke nincs.

Jó vagy inkább rossz?

Néha hallani vagy olvasni, hogy egyesek fiatal galambjaiknál nem a teljesítményt, hanem a fittséget figyelik, amikor azok hazatérnek a versenyről. Azokat a fiatalokat részesítik előnyben a szelekciójánál, amelyek „a legkevésbé viseltesen” érkeznek haza. Mások szerint ez nem megfelelő kiválasztási szempont.

– Azok az igaziak, amelyek a fáradtság jeleit mutatják. Ők mindent kiadtak magukból – mondják.

És még valami

A bennfentesek tudják: Gust élete utolsó éveiben tenyésztési gondokkal küzdött. Alig sikerült erős fiatalokat nevelnie, aminek megvolt a magyarázata.

Szinte egész életében kemény munkával kellett megkeresnie a pénzét, majd a jó eredményekkel együtt megérkezett a galambok iránti kereslet is.

Dőlni kezdett a pénz, és nagy lett a kísértés, hogy túl sok galambot tartson, hogy továbbra is ki tudja elégíteni a keresletet.

Ezután túl sok, túlságosan öreg galambbal tenyésztett. Hatéves fiatalokat nevelni egy matuzsálemi korú hímtől nem tenyésztés, hanem egyszerű szaporítás – ráadásul még fizetni is kell érte. Tenyészteni jó, megfelelően előkészített és életerős galambokkal kell.

Forma és más egyebek

A nagy Champion X-et jó ismerősömnek nevezem, mert barátokat – valódi barátokat – akkor hív fel az ember, amikor el akarja hagyni ezt a világot, akik pedig a megfelelő pillanatban képesek hallgatni, a megfelelő pillanatban beszélni. Ilyen ember ritkán akad. Ezért a „barát” megnevezéssel sem kellene túl bőkezűen bánni.

Nos, ez a „jó ismerősöm”, ez a nagy bajnok mindig azt mondta:

– Ha látod, mennyi hibát követek el én magam, tudnod kell, hogy sokkal többet is megengedhetnék magamnak. És ezek csak azok a hibák, amelyekről tudom, hogy elkövetem őket.

Nevezések

A környékemen 2026-ban már csak szórakozásból versenyeznek, mert a pénzdíjas játék annyira eltűnt a sportból, hogy itt még soha nem voltak ennyire érdektelenek a galambászok. Még az országos bajnokságok sem érdeklik őket különösebben, mert nem

ostobák, és jól tudják, hogy azokhoz gyakran csak a konkurencia erőssége és az esélyegyenlőség hiánya miatt kerülhet valaki közel.

Vegyük például az idei április 25-ét. Csodálatos idő volt, mindenütt gyenge vagy mérsékelt északkeleti széllel. A győztes sebessége 1400 és 1280 méter/perc között változott, a versenyek hossza pedig alig tíz perctől akár másfél óráig terjedt.

Ezeket a különbségeket Belgiumban és Hollandiában egyaránt meg lehetett figyelni.

Ahhoz, hogy valaki országos bajnok legyen, olyan régióban kell élnie, ahol alig számít a konkurencia.

Ha azonban minden szempontból jobb galambokat szeretnénk, akkor a legerősebb konkurenciában kell versenyeznünk.

Tudni kell azonban, hogy az említett belgiumi országos bajnoknak igaza volt, amikor hat díjával vagy pontjával kapcsolatban azt mondta:

– Nem az lesz a bajnok, aki a legjobban versenyez, hanem az, aki a legjobban nevezi a galambjait.

Valóban: ebben az egyik ügyesebb, mint a másik.

Korábban engem is „hozzáértőnek” tartottak, de ez csak a látszat volt. Másodszor nevettek ki, amikor szinte valamennyi galambomat díjba helyeztem – csak éppen a nevezetteket nem.

A házasságom után, az új címemen, alig négyévnyi galambász-tapasztalattal már belejöttem. Akkoriban még az egyesületben sem voltam a legjobb, mégis kerületi bajnok lettem néhány ezer tenyésztő előtt.

Hogyan volt ez lehetséges? Volt három igazán jó galambom, amelyek ritkán hibáztak, valamint néhány másik, amelyek csak elvétve nyertek díjat. Ezt akkor még a legnagyobb bolond is meg tudta volna oldani.

Másik példa

Amikor – már régen – Chartres-ból, félországos versenyen az ötödik díjat értem el az elsőként nevezett hímemmel, Orléans-ból pedig megnyertem az első országos Zónaversenyt mindkét elsőként nevezett galambommal, még hírt is közöltek róla.

Alig két évvel később már több olyan jó galambom volt, amelyeket legszívesebben nem is neveztem volna előre, mert utána mindig azok érkeztek.

Egy-egy ilyen hibás nevezés után a következő versenyen a rajtlistán hát-

rébb sorolt galamb nyerte meg az első díjat. Ezt sokan ismerik: a galambok ismét az élmezőnyben voltak.

Vannak évek, amikor az ember látszólag semmit sem tud jól csinálni. A galambok háromnegyede díjba repül, de éppen a két-három elsőként nevezett nem! Ez velem gyakrabban megtörtént, különösen azokban az években, amikor több jó, de valódi élgalambnak nem nevezhető egyedem volt.

Élgalambnak azt nevezem, amelyről jó időjárás viszonyok között ki lehet jelenteni:

– Ma tíz között végez.

És valóban meg is teszi.

Ne menjenek ki

Még ma is emlékszem arra a két kékre, amelyek már az első versenytől kezdve rendszeresen távol tartották egymást. Két egymás melletti rekeszben ültek, de ez a galamboknál ritkán vezet barátságához. Náluk sem vezetett, amit időnként véres fejük is bizonyított.

A szezon közepén különös dolog történt. Amikor kiengedtem őket, egyikük sem akart kimenni.

– Félnék, hogy a másik elfoglalja a rekeszüket. Tiszta bosszúvág – gondoltam.

Ezért különösen motiváltak lehetnek – véltem. Így a két elsőként nevezett galambként kerültek a nevezési listára, és még plusz pénzzel is megajánlottam őket. Aztán eljött a verseny napja, valódi „galambidővel”. Szinte valamennyi galambom díjat repült, kivéve a két elsőként nevezettet!

Ez a két hím ugyan tréningezett, de csak azután, hogy kizavartam őket.

A gyenge forma volt az egyetlen magyarázat. Én pedig megtanultam a leckét.

Azokkal a galambokkal, amelyek nem rohannak ki maguktól a dúcból, többé nem tervezek komolyan. Ilyen esetekben túl sokszor ért már csalódás.

És megint

Így veszítettem el a „jó öregemet”. A nevét azért kapta, mert mindig számíthattam rá. Egészen addig az évig, amikor ez már nem így történt. Már az első versenyen csalódást okozott. Külsőre azonban semmi sem látszott rajta.

Hogyan fordulhat elő, hogy egy ennyire tapasztalt galamb hirtelen semmire sem képes? – kérdeztem magamtól, majd ismét elkövettem valami ostobaságot. Mivel korábban bebizonyította, hogy bírja a távolságot, gon-

dolkodás nélkül bekosaraztam egy egynapos hosszútávú versenyre.

És mit gondolnak? Az előző évben középtávon percekét késett; ezúttal már nem percekét, nem is órákat, hanem két teljes napot!

Veszélyes játék, ha olyan galambokat küldünk hosszabb távra, amelyek az előző években már bizonyították klaszsisukat, de most gyengén teljesítenek.

Ostobaság

Ha egy galamb a teljesítményével bizonyította, hogy megfelelő a felépítése és klasszisa van, sok minden lehetséges. A középtávú galambokat akár rövidtávon is lehet indítani.

A „jó öreg” bebizonyította, hogy klasszisa van, de – mint most ugyancsak kiderült – formája egyáltalán nincs. Az ilyen galambokat jobb otthon tartani.

Amikor az ember kézbe vesz egy galambot, szinte meg kell ijednie tőle – olyan jónak kell érződnie. Már halom is néhány jól versenyző tenyésztő véleményét:

– Majd megjön még, amikor melegebb lesz.

Tévedés.

Hogy mennyire fontos a forma, azt a nagy fiatalgalamb-versenyeken lehet látni. Az élhelyezettek szinte kivétel nélkül olyan tenyésztők galambjai, akik már az előző versenyeken is kiemelkedő eredményeket értek el. Meglepetés alig akad.

Repülés

Emlékszem arra a fiatalgalamb-versenyre, amelyen a galambjaim szinte mindent megnyertek, kivéve a három elsőként nevezettet – három tojót. Ez nem lehetett véletlen, és nem is volt az. Ez a három galamb egy fészekre volt párosodva.

Abban az évben mindig korán engedtem ki a fiatalokat. Ennek következtében ez a három egy teljes héten keresztül nem repült, mert reggelente a fészken ültek. Még csak kint sem jártak!

Ez is a külön nemekkel történő versenyzés egyik előnye. Ilyenkor ilyesmi nem fordulhat elő, mert a galambok tréningeznek. Azok a galambok, amelyek nem akarnak kijönni a dúcból és nem tréningeznek, esélytelenek a versenyeken. Ez egyaránt igaz a fiatalokra és az öreg galambokra. **(Forrás: Püttman Magazin - Ad Schaerlaeckens)**

Dr. Burkard Sudhoff állatorvos: Mindent a fiatalok versenyprogramjáról – ami fontos, ami felesleges, és amit feltétlenül kerülni kell

A július az egész postagalambászév legnagyobb kihívást jelentő hónapja. Minden figyelem a dúcversenyekre összpontosul, hiszen július döntően meghatározza az egész versenyév sikerét vagy kudarcát. Sok helyen ebben a hónapban még két, 500 kilométer feletti táv, sőt akár egy 600 kilométert meghaladó verseny is szerepel a programban. Ez nem kevés fejtörést okoz a tenyésztőknek, és a versenykerületeken belül rendszeresen komoly vitákhoz vezet.

Különösen akkor forrósodik fel a hangulat, amikor a hőmérő higanyszála 30 Celsius-fok fölé emelkedik. Nem minden tenyésztő rendelkezik kellő önfegyelmel ahhoz, hogy ebben a feszült helyzetben megőrizze a szükséges nyugalmat és tárgyilagosságot.

A közelgő fiatalgalamb-versenyek miatt ez az ideges légkör tovább fokozódik.

Sokat segíthet, ha a fiatalokkal kapcsolatos világos és pontos teendőket már jó előre kidolgozzuk, júliusban pedig már csak következetesen végrehajtjuk azokat.

Központi jelentőségű, hogy milyen életkorú fiatalokat készítünk fel a fiatalgalamb-versenyekre. Éppen ezen a területen követik el a legtöbb hibát még azok is, akik egyébként minden tanácsot határozottan elutasítanak.

Azoknak a fiataloknak, amelyek részt vesznek a normál fiatalgalamb-versenyprogramban, legkésőbb május végéig elválasztásra kell kerülniük.

Természetesen időnként akadnak kivételek: júniusban választott fiatalok is eredményesen teljesíthetik a szezon. A mesterségesen „feljátszott” június fiatalok nagy száma azonban egyáltalán nincs arányban az elért szerény eredményekkel. Ráadásul a később választott fiatalok fejlettségi szintjük miatt zavaró tényezőt jelentenek a júlus, tervszerű és eredményes felkészítés során.

A versenyzésre szánt valamennyi fiatalnak június végére megfelelő oltási védelemmel kell rendelkeznie. Ezen a területen még jelentős javulásra van lehetőség.

Minden tudományos vizsgálat egyértelműen azt igazolja, hogy a fiatalok szempontjából a paramyxo- és rotavírus elleni kettős vakcinázás – utóbbi a fiatalgalamb-betegség egyik kórokozója – jár a legnagyobb előnnyel.

Ezzel szemben nincs tudományosan megalapozott bizonyíték arra, hogy a paramyxo-herpesz-adenó kombinált oltás kedvezően hatna a fiatalgalamb-betegség megelőzésére. Ugyancsak nem állnak rendelkezésre meggyőző adatok a cirkovírus elleni vakcinázás eredményességéről. Ráadásul kifejezetten baromfi számára engedélyezett cirkovírus-vakcina nem is létezik; legfeljebb sertések részére gyártott oltóanyag áll rendelkezésre.

A tudományosan igazolt, kétszeri rota-paramyxo oltási program követésével biztos alapokra helyezhetjük a fiatalok védelmét, és nem pazarolunk sem időt, sem pénzt értelmetlen készítményekre.

Fontos a himlő elleni oltás is. Ez akár még júliusban is elvégezhető, de az előbb említett két oltástól megfelelő időközszel kell beadni.

A himlőoltás élő vakcinával történik, amely erőteljesen aktiválja az immunrendszert. Tapasztalatok szerint ez más, lappangó fertőzésekkel szemben is kedvező hatást fejthet ki; ezt nevezzük paraspecifikus immunitásnak.

Legkésőbb július elejétől a fiataloknak már zárt falkában kell tréningez-

niük. A valódi tréning legalább egy óra megszakítás nélküli repülést jelent, amelynek során a falka időnként eltűnik a dúc környékéről.

Ez akkor működik a legjobban, ha a fiatalokat szigorú napirendhez szoktatjuk, és tréning közben nem engedünk nekik túl sok szabadságot.

Pavlovi kondicionálás

A fiatalok figyelmének a tréningre kell összpontosulnia, nem pedig arra, hogy a röpdében, egy nagy kirepülőben vagy akár a dúc tetején üldögéljenek.

A fiatalok önmaguktól semmit sem tanulnak meg. Minden a következetes nevelésen alapul, ez pedig a csalogatóhangot követő jutalmazás, vagyis etetés révén működik. Ez egy állandóan alkalmazandó kondicionálási inger, amely az elválasztás napján kezdődik. Az orvostudományban ezt Pavlov-reflexnek vagy pavlovi kondicionálásnak nevezik. Ezt a felismerést I. P. Pavlov kutyákon végzett vizsgálatai alapozták meg; munkáját 1904-ben Nobel-díjjal ismerték el.

A fiatalokat csak akkor szabad magántréningekre vinni, ha már kitartóan tréningeznek a dúc körül, és eközben a saját dúc látótávolságán kívülre is elhúznak.

Nagy híve vagyok a rövid magántréningeknek, amelyeket közvetlenül a dúc körüli tréning után végzünk. A fiatalok ekkor már kissé fáradtak, érzekeik kiélesedtek, étvágyuk van, ezért még rövid távolságról is a közvetlen hazavezető utat keresik.

Ennek éppen az ellenkezője történik akkor, amikor a fiatalokat előzetes lefárasztás nélkül, „tele erőben” viszik ki egy rövid tréningre. Ilyenkor egyáltalán nem meglepő, ha előbb alaposan kiengedik a gőzt, és eszük ágában sincs egyenesen hazafelé venni az irányt. Valamikor aztán elindulnak: néha zárt falkában, máskor kisebb csoportokban vagy egyenként, és gyakran több galamb is hiányzik. Az ilyen tréningek éppen a közvetlen hazarepülést nem tanítják meg.

Az ilyen balul sikerült feleresztések után gyakran hallható mentegetőzés,

miszerint „legalább tanultak valamit a galambok”, nem más, mint mellébeszélés és önámítás.

Idővel a magántréningek távolsága növelhető, és elkezdődhet a távtréning. Ha a fiatalokat egy ideje rendszeresen nagyobb távolságokról tréningezzük, a dúc körüli előzetes edzés elhagyható.

Egyes tenyésztők ezt a tréningmódszert a tökéletességig fejlesztik, és a további tréningutak során már egyáltalán nem engedik ki a fiatalokat a dúc körül. Ez kétségtelenül célzott teljesítményoptimalizáláshoz vezet. Mivel ezek a fiatalok minden feleresztésnél megtanulják, hogy villámgyorsan falkába rendeződjenek, a későbbi gyűjtőfeleresztéseken is gyorsan csatlakoznak a falkához, majd annak védelmében a lehető leggyorsabban hazafelé indulnak.

Ha a fiatalgalamb-versenyek során nem fordul elő szélsőséges időjárási helyzet, ez a betanult viselkedés elhelyezésekhez vezethet.

Az egyes fiatalok tájékozódási képességének fejlettsége ilyenkor nem feltétlenül mutatkozik meg a teljesítményükben.

Aki célzottan szeretné fejleszteni fiataljai tájékozódási képességét, annak a „szélrózsza-elv” szerint kell tréningeznie.

Vagyis a fiatalokat időről időre más-más irányból kell a dúcra engedni. A fiatalok ilyenkor természetesen szintén falkában repülnek, de folyamatosan újra kell tájékozódniuk. Eközben a dúc teljes környezetét is sokkal jobban megismerik.

A dúc körüli, nagyjából 5–10 kilométeres körzetet a galamboknak alaposan ismerniük kell, mert ezen a területen már inkább látás alapján, és kevésbé a navigációs képességeiket használva repülnek.

Az idősebb galambok távversenyében elsősorban a navigációs képesség dönti el, hogy a galamb megtalálja-e a legrövidebb hazavezető útvonalat. A közvetlen környék tökéletes ismerete azonban nagyon gyakran az abszolút elhelyezésről dönt.

Mindkét képességet már a fiataloknál jól kell rögzíteni, hogy a hosszú téli pihenő után a következő tavasszal gyorsan újra aktiválható legyen a repülési készség. A fiatal korban elmaradt vagy hiányos bevésődés nem ritkán az éves galambok elvesztéséhez vezet.

Takarmányozás

Júliusban a takarmányozást is az elvárt tréningteljesítményhez kell igazítani. Ha májusig vagy júniusig fehérjében

gazdagabb takarmányt kaptak a fiatalok, most már könnyebb keverékre lehet áttérni.

A szénhidrát és a nyersrost két olyan takarmány-összetevő, amelyre ebben az időszakban különösen figyelni kell. A nagyobb nyersrosttartalom teltebbé, „jóllakottabbá” teszi a fiatalokat, túlzott mennyisége viszont visszavetheti a tréningkedvet.

A szénhidrát arányát valamelyest növelni kell, mert ettől könnyebb lesz a takarmány, a fiatalok pedig szívesebben repülnek.

A fehérjetartalom kissé csökkenthető. A fehérje a növekedés és a védelem idején fontos, a versenyszezonban azonban főként csak a verseny után, a regeneráció támogatásában van jelentősége. Júliusban tehát könnyű versenykeveréket célszerű etetni, valamelyest csökkentett fehérjetartalommal.

A zsír mint energiahordozó viszont pontosan megfelelő a tréningező fiatalok számára. A zsír a postagalamb legfontosabb energiaszolgáltatója.

A kiemelkedően jól tréningező fiatalok megfelelő zsírellátására is ügyelni kell. Erre a célra olajos magvak, hántolt napraforgómag, esetleg diófélék és kendermag alkalmazhatók.

Olajok és zsírok etetését nem ja-

vaslom, mert ezek nyáron gyorsan avasodnak, és a takarmányvályú a penészgombák, valamint azok toxinjainak melegágyává válhat.

Már júliusban szükség lehet zsírt biztosító összetevők bekeverésére, mivel a dúc körüli tréning és a magántréningek jelentős energiát vesznek ki a fiatalokból.

Minél jobban tréningeznek a fiatalok, annál kevesebb probléma jelentkezik a nem kívánt párosodási viselkedéssel. Ha azonban a fiatalok erős ivari ösztöne miatt romlik a tréningmunka, a nemek szerinti elkülönítés gyors megoldást jelenthet.

Nem szükséges a nemeket teljesen, „késsel elvágott” módon elkülöníteni. Az a fontos, hogy a már egyértelműen párba állt galambokat válasszuk szét.

Ha egy fiatal a tréning után nem a saját neméhez tartozó csoportba repül be, nyugodtan tréningezhet még egyszer a másik nemmel. Ez egyáltalán nem jelent problémát.

Ha a fiatalokat nemek szerint elkülönítve tartjuk, időről időre – például a dúc körüli tréning, egy távtréning vagy egy rövid tréning után – ismét össze kell engedni őket. A fiatalok ilyenkor két-három órát együtt maradhatnak. Így fennmaradnak a párkapcsolatok, ami tovább erősíti a gyors hazatérés iránti motivációt.

A vedlés előrehaladásának szabályozása

A vedlés előrehaladása júliusban rendszerint még nem jelent komoly kérdést, de már ekkor gondolni kell arra, hogy időben lefekezzük a nyári vedlést. Ezért július közepétől, különösen augusztusban, tizenöt órás nappalhosszal kell megállítani a vedlés előrehaladását.

A nappali világosság legalább tizenöt órára történő meghosszabbítása biztosítja a fiatalgalamb-versenyek zavartalan lebonyolítását. Aki nappal még kiegészítő világítást is alkalmaz, tovább erősíti a természetes nappali fény hatását. A világítással azonban időben nem szabad túlzásba esni, mert a fény komoly stresszforrás, és a fiatalok az idő előrehaladtával egyre idegebbé válhatnak.

Legalább nyolcórás sötét szakaszt feltétlenül biztosítani kell, hogy megelőzzük a fiatalok súlyos egészségkárosodását.

A nappalok meghosszabbítása és az intenzív nappali megvilágítás nem-

csak késlelteti a vedlés előrehaladását, hanem jelentősen befolyásolja a madarak anyagcseréjét is. Aktiválódik a teljesítmény-anyagcsere, ennek következtében nő a tréningképesség és javul a repülési teljesítmény.

A fiatalgalamb-versenyek befejezése után minden világítási programot azonnal meg kell szüntetni. A fénybevitel leállítását követően körülbelül tíz nappal felerősödik a vedlés.

Általános egészségi állapot

Júliusban ellenőrizni kell a fiatalok általános egészségi állapotát. Azok a fiatalok, amelyek feltűnően nagy tréningkedvet mutatnak, csak ritkán betegek. És itt valóban beteg állapotra gondolok.

Ebben az összefüggésben világosan különbséget kell tenni a „valóban beteg” és az „esetleg valamivel fertőzött” állapot között.

Azt a fiatalat, amelyben ugyan kimutatható néhány trichomonas, de egyébként csúcsformában van és kíváncsian tréningezik, nem kezelem!

Ugyanez vonatkozik az enyhe kokcidiumfertőzésre is, amennyiben a dűchigiénia megfelelő. Az enyhe fertőzések inkább a stabilan és jól működő immunrendszer jelei. Az ilyen állományokban egy trichomonas- vagy kokcidiumkúra akár kárt is okozhat, és kibillentheti a fiatalokat a stabil egyensúlyukból, illetve megbontja a mikroorganizmusok kíváncsian együttélését.

A légúti betegségek vagy a coli ellen „vaktában”, sokszor megelőzésként alkalmazott antibiotikumos kezelés még többet árthat a fiataloknak. A születéstől kezdve felépült, stabil mikrobiom néhány nap alatt elpusztítható, helyreállítása viszont hetekig tarthat.

Ezzel szemben az egyértelműen beteg fiatalokat állatorvosi vizsgálatnak kell alávetni, majd az eredmények alapján kezelni kell. Ezeket a fiatalokat semmilyen körülmények között sem szabad magántréningekre vinni. Ellenkező esetben a súlyos veszteségek előre borítékolhatók.

Ha a fiatalok kezelésre szorulnak, és már a lábadozási szakaszban vannak, egy megfelelő pre- és probiotikum már a kezelés alatt, majd azt követően is hatékonyan támogathatja a szükséges két-három hetes regenerációs időszakot.

A lábadozás idején a fiatalok nem vehetnek részt tréningutakon.

Újra és újra komoly gondot jelentenek azok a fiatalok, amelyek nem

tréningeznek megfelelően, ugyanakkor nem is tűnnek valóban betegnek. Gyakran kedvetlenül hagyják el a dűcot: néhányan közvetlenül a tetőre repülnek, mások csak néhány kört tesznek, majd az egész falka a tetőn ül.

Ha repülésre ösztönözzük, és kényyszerűen felhajtjuk őket a levegőbe, nem ritkán lihegve szállnak vissza a tetőre.

Ez egyértelműen a repülőképtelenség teljes hiányának jele, és nem a légúti fertőzés tipikus tünete.

Az ilyen állományok problémásak, mert javulást csak intenzív és következetes neveléssel lehet elérni. A rövid, intenzív tréning, az óvatos terelés és a gyors visszahívás általában két-három héten belül javít a helyzeten.

Ehelyett sok esetben mindenféle kúrákat kezdenek, ész nélkül mindent bevetnek, majd végül – a veszteségek kockázatát figyelmen kívül hagyva – a fiatalokat kosárba teszik, és tréningfeleresztésre viszik. Az eredmény gyakran megsemmisítő.

Az sem célravezető, amikor a takarmányozást egyik szélsőségből a másikba változtatják, abban bízva, hogy valami majd csak segít.

Az ilyen állományok alapvető problémája a következetesség hiánya és a tenyésztő nevelési kudarca.

Szintén jelentős szerepet játszik a fiatalok fejlettségi szintjéhez nem igazodó takarmányozás és tréning, valamint a fiatalgalamb-dúc nem megfelelő kialakítása.

Talán keményen hangzik, és bizonyára többeket elgondolkodtat, de aki a fiataljait születésüktől kezdve nem készíti fel későbbi feladataikra, vagyis arra, hogy nagy teljesítményű versenygalambokká váljanak, az súlyos veszteségeket, sok szenvedést és elkerülhető nyomorúságot idéz elő.

A folyton ismételt „én csak jót akartam” kijelentés valójában hozzá nem értésről, nem pedig galamb- vagy állatszeretetről tanúskodik.

A fiatalgalamb-versenyekre való felkészítés számos szempontját röviden, de világosan ismertettem. Ezek gyakorlati megvalósítása és a saját állomány igényeihez való hozzáigazítása most már az Önök kezében van.

Mindenkinek sok sikert kívánok a 2026-os fiatalgalamb-versenyszezonhoz!

*(Forrás: Püttmann Magazin:
Dr. Burkard Sudhoff)*

Szakértői vélemény: Most alapozzuk meg a következő versenyszezont

A vedlés – sokkal több, mint egyszerű tollváltás

„A verseny után kezdődik a felkészülés a következő versenyre!” – aligha van olyan mondás, amely jobban leírná egy postagalamb éves ciklusát. Miközben sok tenyésztő a versenyszezon befejeztével elsősorban a pihenésre gondol, a galamb szervezete számára éppen ekkor kezdődik az év egyik legnagyobb igénybevétellel járó időszaka.

A vedlés ugyanis nem pihenőidő, hanem a legmagasabb biológiai aktivitás időszaka. Ezt számos, a madarak tollváltását és szezonális élettanát vizsgáló tudományos kutatás is igazolja.

Sajnos a vedlést még mindig gyakran egyszerű tollcserére redukáljuk. Pedig az új tollazat nem önmagában alakul ki. Minden egyes új toll mögött a fehérje-anyagcsere, a májműködés, az ásványianyag-ellátás, a bélrendszer egészsége és az immun-

rendszer rendkívül összetett együttműködése áll.

Aki felismeri ezeket az összefüggéseket, gyorsan megérti: a következő versenyszezon minősége nem tavasszal vagy közvetlenül a versenyek előtti felkészítés során dől el, hanem már most, a vedlés alatt.

A vedlés egy hatalmas biológiai projekt

A tenyésztő számára elsőként természetesen a kihulló és újonnan növő tollak láthatók. A galamb szervezetében azonban ezzel egy időben számos anyagcsere-folyamat működik maximális fordulatszámon.

A szervezetnek néhány héten belül gyakorlatilag a teljes tollruhát meg kell újítania. Ezzel párhuzamosan fel kell dolgoznia a hosszú versenyszezon terheléseit is.

Az izomzat regenerálódik, az energiataartalékok újra feltöltődnek, a

károsodott szövetek helyreállnak, az immunrendszer pedig ismét stabilizálódik.

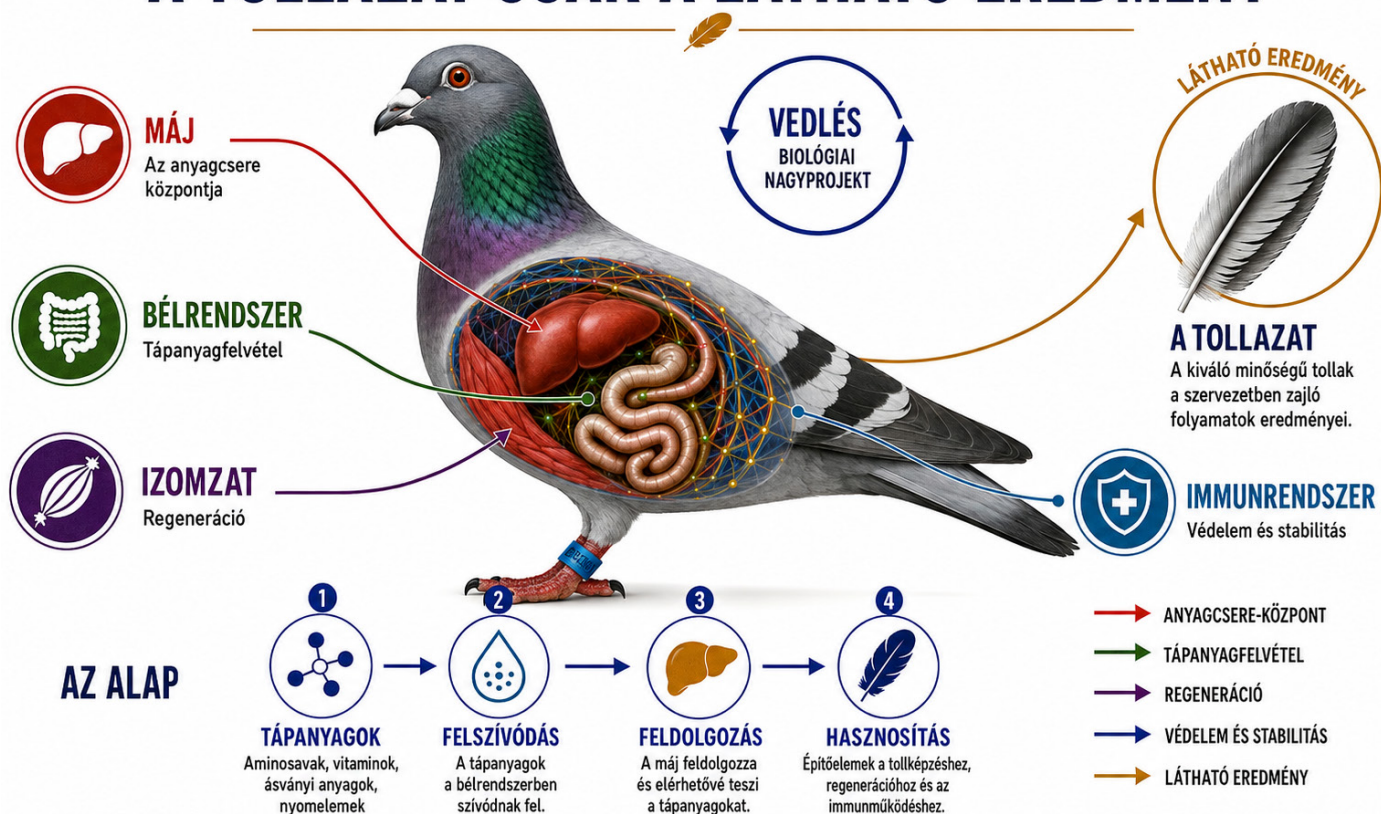
Ebben a folyamatban a máj központi anyagcsere-szervként kulcsszerepet játszik. Feldolgozza a tápanyagokat, saját fehérjéket képez, szabályozza a zsíryanycserét, és biztosítja az új tollazat felépítéséhez szükséges számos építőanyagot.

A vedlés tehát jóval több egyszerű tollcserénél: a galamb egész szervezetét érintő, átfogó regenerációs időszak.

A vedlés alatt mind a fehérjeforgalom, mind az energiaigény jelentősen megemelkedik. Ezzel egy időben megváltozik a hormonháztartás, az immunrendszer működése és az anyagcsere aktivitása is.

A cikk ábrája jól szemlélteti, hogy a szép, egészséges tollazat valójában egy összetett folyamat végterméke.

A TOLLAZAT CSAK A LÁTHATÓ EREDMÉNY

A folyamat alapja:

Tápanyagok: aminosavak, vitamínok, ásványi anyagok, nyomelemek

→ Felvétel

a bélrendszerben történik a tápanyagok felszívódása

→ Feldolgozás

a máj dolgozza fel és teszi hozzáférhetővé az anyagokat

→ Felhasználás

a szervezet a tollképzéshez, regenerációhoz és az immunrendszer működéséhez használja fel őket

A folyamatban négy rendszer különösen fontos:

Máj – az anyagcsere központja

Bélrendszer – a tápanyagfelvétel helye

Izomzat – regeneráció

Immunrendszer – védelem és stabilitás

A tollazat tehát csupán annak látható eredménye, hogy ezek a folyamatok mennyire megfelelően működnek.

A toll csak a jéghegy csúcsa

A tollak túlnyomórészt keratinból, egy különösen stabil szerkezeti fehérjéből állnak. A tollképzéshez a galambnak naponta jelentős mennyiségű aminosavra van szüksége, különösen a kéntartalmú metioninra és cisztinre.

Mindkettő a keratinszintézis és ezáltal a növekvő tollazat minőségének korlátozó építőköve lehet.

Lényeges, hogy ezeket az aminosavakat a szervezet nem képes nagyobb mennyiségben raktározni. A tollak folyamatosan növekednek, ezért minden egyes nap új építőanyagokra van szükségük.

A rendszertelen vagy hiányos ellátás ezért közvetlenül meglátszik az új tollak minőségén.

Az aminosavak azonban önmagukban nem elegendők. Csak számos mikrotápanyag megfelelő együttműködésével alakulhat ki optimális tollazat.

A cink és a réz részt vesz a keratinképzésben, a mangán számos enzimszintézis működését támogatja, a biotin és a B-vitaminok pedig nélkülözhetetlenek a sejtek anyagcseréjéhez.

Különösen a cink, a réz, a mangán és a biotin tölt be központi szerepet

a tollképzéshez szükséges számos enzimatikus folyamatban.

Miért nem jelent automatikusan jobb vedlést a több fehérje?

A vedlés idején még mindig gyakran találkozni azzal az elvvel, hogy: „A sok fehérje mindig jó.”

Biológiai szempontból azonban ez túlságosan leegyszerűsített megközelítés.

Nem a takarmány teljes fehérjetartalma határozza meg az ellátás minőségét, hanem az abban található aminosavak egymáshoz viszonyított aránya.

Ha egyes esszenciális aminosavak hiányoznak, a többi fehérje-építőelem csak korlátozott mértékben hasznosítható. A szervezet ezt a hiányt gyakran nagyobb takarmányfelvétellel próbálja kompenzálni.

Ezzel azonban az energiabevitel is emelkedik. Ennek következménye lehet a túlzott zsírtartalék-képződés, az anyagcsere nagyobb terhelése, és a vedlés végére akár túlsúlyos galambok is kialakulhatnak.

Nem ritka, hogy ezeket a zsírtalékokat később, a tenyésztidőszak

vagy a következő versenyszezon előtt kell nehézkesen leépíteni.

Az igényeknek megfelelő takarmányozást ezért nem a lehető legmagasabb fehérjetartalom jellemzi, hanem az, hogy a galamb optimális mennyiségben jusson hozzá a ténylegesen limitáló aminosavakhoz.

Vagyis nem az abszolút fehérjemennyiség a döntő, hanem a kiegyensúlyozott aminosavprofil. Ez az alapelv a korszerű, szükségletekhez igazított baromfi- és madártáplálásban is.

Még a legjobb minőségű takarmányozás is keveset ér, ha a tápanyagokat a galamb nem képes megfelelően felvenni és hasznosítani.

A bélrendszer ezért jóval többet jelent egyszerű emésztőszervnél. Itt történik az aminosavak, vitaminok és nyomelemek felszívódása, ugyanakkor a bélrendszer az immunrendszer működésében is alapvető szerepet játszik.

Az immunrendszer sejtjeinek több mint 70 százaléka funkcionális kapcsolatban áll a bélrendszerhez kötődő immunrendszerrel, ezért a bél egészsége jelentős hatással van a galamb teljesítőképessé-

ségére és regenerációjára.

Ugyanez igaz a májra is. A vedlés során számos anyagcsere-folyamat zajlik benne egyszerre.

A máj központi kapcsolóállomásként koordinálja az aminosav-, zsír- és energiaanyagcserét, és jelentősen meghatározza, hogy a galamb szervezete mennyire képes regenerálódni a vedlés alatt.

A jól működő máj tehát előfeltétele annak, hogy a felvett tápanyagok valóban oda kerüljenek, ahol szükség van rájuk: a növekvő tollakhoz és a regenerálódó szövetekhez.

A tenyésztő a vedlés alatt gyakran elsősorban a tollazatot figyeli. Természetesen fontos cél az összefüggő, selymes és stabil tollruha kialakulása.

Legalább ilyen fontos azonban a galamb teljes szervezetének állapota a vedlés befejeződésekor.

Az a galamb, amely ebből az időszakból megfelelően regenerált izomzattal, stabil anyagcserével, egészséges bélflórával és jól működő májjal kerül ki, egészen más alapokról indul a következő időszaknak.

Ha viszont a versenyszezon terheleit a szervezet csak részben tudta

feldolgozni, a következő szezonra való felkészülés már eleve hátrányból indul.

A következő versenyszezon felkészítése tehát nem az első tavaszi tréningrepüléssel kezdődik – hanem már most, a vedlés idején.

Aki a vedlést kizárólag tollváltásként kezeli, jelentősen alábecsüli annak biológiai jelentőségét.

Valójában ez az egész szervezet intenzív regenerációjának és újjászerveződésének időszaka. A toll csupán ennek az összetett anyagcsere-folyamatnak a kívülről látható eredménye.

Ezért az ellátás minőségét sem kizárólag a takarmány fehérjetartalma vagy egy-egy takarmányféleség alapján kell megítélni.

Sokkal fontosabb az, hogy a galamb minden, a regenerációhoz szükséges építőanyaghoz nap mint nap megfelelő mennyiségben hozzájusson, és azokat a szervezete ténylegesen hasznosítani is tudja.

Éppen ezekben a hetekben rakjuk le az alapjait a következő versenyszezon egészségének, vitalitásának és teljesítőképességének.

(Forrás: Die Brieftaube, 15. szám: Alfred Berger)

HIRDETÉS FELADÁSI TÁJÉKOZTATÓ - 2026

**A hirdetés csak a szaklap írott
hasábjaira vonatkozik!**

Sima lakossági hirdetés
(20 szóig) 3.500,- Ft/hó
Sima lakossági hirdetés 20 szón felül
szavanként 250,- Ft
1/8 oldalas keretes hirdetés
12.000,- Ft/hó
1/4 oldalas keretes hirdetés
24.000,- Ft/hó
1/2 oldalas keretes hirdetés
60.000,- Ft/hó

Kedvezmények:

Évi 5 megjelenés esetén
20%, évi 3 megjelenés esetén 15%.
*A hirdetési díjak az ÁFÁ-t
tartalmazzák.*

Lapzártá:

minden hónap 20. napja.

A hirdetés megjelenésének előfeltétele
a hirdetési díj postai feladását
igazoló feladóvevény másolatának
és a hirdetés szövegének, képének
megküldése az alábbi címek egyikére:

Postacím: Magyar Postagalamb
Sportszövetség,
1076 Budapest, Verseny u. 14.

Telefon: +36-1-342-4522

E-mail: info@postagalamb.hu

**A hirdetés szövegéért
a hirdető felel!**

Magyar Postagalamb Sportszövetség

1076 Budapest, Verseny u. 14. Tel.: +36-1-342-4522, e-mail: info@postagalamb.hu

Elnökség:

Hegyi György, elnök 5350 Tiszafüred, Vásárhelyi Pál út 20., Tel.: 20/577-1189
Tóth Péter, alelnök 5500 Szolnok, Csokonai út 69. 1/3., Tel.: 30/978-5988
Tóth István 3250 Pétervására Honvéd u. 1. Tel.: 70/633-9642
Kóczyán József 2151 Fót, Sikátortelep 12. Tel.: 30/289-2999
Pintér Zsolt 2365 Inárcs, Március 21. u. 28. Tel.: 70/283-5333
Takács Gábor 9155 Lébény, Római u. 55. Tel.: 30/989-4943
Bagdi Sándor 4431 Nyíregyháza, Mackó u. 32. Tel.: 70/630-6062
Bartha Sándor 4200 Hajdúszoboszló, Nap utca 29. Tel.: 70/672-1611
Orosz Roland 3843 Kiskinizs, Ráckevei út 79. Tel.: 30/428-4328
Fejős Zsolt 2760 Nagykáta, Nagypaskom 3. Tel.: 30/257-6636
Barna Ákos 6800 Hódmezővásárhely, Kölcsey u. 40. Tel.: 70/884-8056

Versenybizottság mb. elnöke:

Fejős Zsolt 2760 Nagykáta, Nagypaskom 3. Tel.: 30/257-6636

Bíráló Bizottság elnöke:

Tóth István 3250 Pétervására Honvéd u. 1. Tel.: 70/633-9642

Fegyelmi Bizottság elnöke:

Komáromi Betti 1214 Budapest, II. Rákóczi Ferenc u. 251. Tel.: 30/790-4538

Galambegészségügyi és Nemzetközi Bizottság elnöke:

dr. Berta Krisztián Tel.: 1/295-3085

Ellenőrző Bizottság elnöke:

Kovács Béla 6000 Kecskemét, Felsőszéktó 140./b Tel.: 30/484-8032

Főtitkár: Papdi Imre 6795 Bordány, Rákóczi u. 17. Tel.: 20/289-6932

Főszerkesztő: Furucz Anita furucz@gmail.com Tel.: 20/911-9077

Pénzügy: Imre Kinga imre.kinga@postagalamb.hu Tel.: 70/607-5146

Felelős kiadó: Magyar Postagalamb Sportszövetség, 1076 Budapest, Verseny u. 14.

Telefon: +36-1-342-4522 **E-mail:** info@postagalamb.hu

Honlap: <https://www.postagalamb.hu>

Szerkesztő: Furucz Anita **Telefon:** +36-20-911-9077 **E-mail:** furucz@gmail.com

Megjelenik havonta: HU ISSN: 0133-1175 III/SPL/1987

Tenyésztő: Angyal Miklós

2023-P-47965 H